

Софийска духовна семинария
„Св. Йоан Рилски“

СЕМНАРИСТ

Периодично издание на Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“

Год. V, бр. 3 / юни 2004 г.

София 1164, п.л. „Велчова завера“ № 2, тел./факс: 868 01 44, тел.: 868 00 70, 868 94 44, 862 28 01, e-mail: seminaria@aster.net

СВЕТИ
ЙОАН РИЛСКИ
ЧУДОТВОРЕЦ

Темите в броя:

Семинарска
хроника

Стр. 2

Възпитаници на
Софийската
духовна семинария
„Св. Йоан Рилски“
випуск 2004 –
от петгодишния
редовен курс
и двегодишния
паралелен курс

Стр. 3

Ученическо творчество:
Обещаният
наставник

Стр. 1-3

Православният
възглед за
клонирването
на хора

Стр. 1-4

Фотоалбум „100 години
Софийска духовна
семинария“:

Огледало с памет

Обогатени с
духовни сили и
исторически знания

Ловът на реликви
в епохата на
кръстоносните
походи

Стр. 4

29 юни – Ден на св. славни и всехвални апостоли Петър и Павел и на тържествения акт за връчване дипломите на завършващите възпитаници на Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“

Благовестете по примера на апостолите

Из поздравителното слово на негово Високопреподобие архимандрит Сионий,
ректор на Софийската духовна семинария по повод завършването на випуск 2004 г.

Ваше Високопреосвещенство, боголюбиви отци, уважаеми господа преподаватели и възпитатели, скъпи родители, възлюбени в Господа братя и сестри! Днешният ден, в който честваме светлата памет на великите апостоли и просветители на вселената светите Петър и Павел, е и ден за особено тържество в нашата духовна школа, ден, в който връчваме дипломите на завършващите наши възпитаници петгодишния курс на обучение и завършващите двегодишния паралелен курс, ден, в който идва ред да берем плодотворите на засятото преди много време и на труда, който сме положили за полза на светата ни Църква. Нека с отворени сърца към Бога и към днес честваните апостоли да благопожелаем голям успех, радост и благодатно удовлетворение на завършващите наши ученици, да им пожелаем изрядна реализация в структурата на родната ни света Църква и много успехи в тяхното служение. Не е случайно, че още от основаването на нашата духовна школа е прието на праз-

24 май 2004 г. Момент от празничния благодарствен молебен в ШКСХП „Св. Александър Невски“

Икона на св. св. Петър и Павел от 1848 г., Пловдивски регион. Фотография проф. Михаил Енев

Тропар

Първопрестолни апостоли и учители на вселената, молете Владиката на всички да дари мир на вселената и велика милост на душите ни.

ника на светите апостоли Петър и Павел да се дават дипломи – празник, на който ние припомняме апостолската мисия на проповедта и тази мисия, която има и сега всеки един християнин, особено духовника, особено и тези, които са се посветили на богословското образование. Нека духът на тази проповед, която завладя вселената, духът на тази спасителна блага вест, достигнала до ушите на всички народи да осени и завършващите наши духовни възпитаници и те по пътя на апостолите да благовестят мира Божий и изпълнение на Неговите заповеди.

Честит и благословен да бъде днешният ден! Нека Бог по Своята милост, по молитвите на пречистата Богородица и на нашия небесен ангел свети Йоан Рилски да закриля всички! За много години, честит празник!

на Софийската
духовна семинария
„Св. Йоан Рилски“

Ректор:

Архимандрит Сионий

Май-юни 2004 г. Зрелостници в Охридската стая преди началото на изпита по Литургия

Ученическо творчество

Обещаният наставник

Поучение за 8-ма Неделя след Пасха – Петдесетница

„... но ще приемете сила, кога слезе върху ви Дух Светий; и ще Ми бъдете свидетели в Йерусалим и в цяла Иудея и Самария, и дори до край-земля.“ (Деян. 1:8)

Братя и сестри! Господ Иисус Христос обеща на Своите ученици, че ще им изпрати Дух Светий. Той им посочи каква сила е Светият Дух и в какво ще се изрази действието Му. И след като възкръсна от мъртвите, преди да възлезе на небето, Иисус пак повтори на учениците Си обещаното от преди. Дух Светий трябваше да дойде, защото учениците и повярвалите люде нямаше да имат пред себе си Сина Божий, Който да ги поучи и настави във всяка истина, да им

посочи пътя на живота и да им бъде радост и утеха. А Дух Светий, Който Той им обеща, ще ги запази в спасителната истина, ще ги утвърди в Божествения живот, ще им бъде непресъхващ извор на сили. И имат ли пък истината на живота, безсъмнено и радостта им ще бъде пълна.

И наистина, след като се възнесе на небето, необикновено, поразително и тържествено на днешния ден станало слизането на Светия Дух над апостолите.

На стр. 3

Православният възглед за клонирането на хора

Откъс от писмена работа по Апологетика

Генетичната програма за зародишното развитие на човека се съдържа във всяка човешка клетка. Ако тази програма се активира, от клетката се образува зародиш, генетично еднакъв на родителя си. Той се развива от телесна клетка, а не от яйцеклетка или сперматозоид. Клонирането, както и оплождането in vitro, е свързано с получаването и убиването на много генетично увредени зародиши.

Римокатолическата църква твърди, че клонирането на човек е невъзможно. Факт е обаче, че в края на

2001 г. американски учени получиха чрез клониране човешки зародиш на ранен етап от развитието си, а в наше време хора се клонират на различни места по света и вече са родени първите бета. Според други мнения, клонирането засяга само тялото на човека и клонингите не биха имали душа. Православната Църква категорично отхвърля възможността човешкото тяло да живее, без да има в себе си душа и разглежда учението за предшествуването на телата като ерес. В Свещеното Писание ясно се казва, че „тяло без дух е мъртво“ (Иак.

2:26). Съгласно определенията на V Вселенски събор: „Църквата, научена от божествените Писания, утвърждава, че душата се твори заедно с тялото, а не първото преди, а второто – после, както е при безумието на Ориген“. Св. Григорий Нисийски казва: „Тъй като човекът, състоящ се от душа и тяло, е един, е необходимо да се предположи едно общо начало на неговия състав, така че той да не се окаже нито по-стар, нито по-млад от самия себе си, когато телесното би първенствувало в него, а останалото би последвало...“

На стр. 4

Хроника

На **14 май**, в Софийската духовна семинария, в залата, посветена на старата българска престолнина Търновград, се състоя тържество по повод успешното завършване на петгодишния редовен курс на обучение

Поздравление от ДАБЧ към 11-те семинаристи, етнически българи

на единадесет семинаристи – етнически българи от Молдова, Украйна, Албания, Македония и Западните покрайнини. Гости на тържеството бяха представители на Държавната агенция за българите в чужбина, както и на фирмите: Маниак, Андреус, Сани-ЕООД, Франт, Кавалер Юнион и Байерсдорф-България, спонсорирали завършването на абитуриентите. В приветственото си слово към присъстващите Негово Високопреподобие архимандрит Сионий, ректор на Семинарията, благодари на институциите, подпомогнали финансово семинаристите и изказа увереност, че младежите, в своята бъдеща реализация в живота, ще продължат да са пример за подражание, като хора благочестиви, възпитани в традицията на родната ни Църква и носители на Православната вяра. От името на г-н Антон Пиралков, председател на ДАБЧ, доц. Йордан Колев прочете поздравително писмо до абитуриентите, в което бяха изразени радостта от това, че нашите млади сънародници милеят за своя български корен, и надеждата, че където и да ги отведат житейските им пътища те винаги ще бъдат добри българи. От своя страна семинаристите поздравиха гостите с изпълнение на източно-църковни песнопения. На събитието отделиха специално внимание редица средства за масова информация, между които Нова Телевизия, Българско национално радио и др.

На **15 май**, в конферентната зала на Софийската духовна семинария се проведе среща на семинаристите с представители на Арменската апостолическа църква, водени от духовния водач на арменската църковна общност в столицата протойерей Кусан Хадавян и докторът на философските науки и депутат в 39-то Народно събрание г-н Рупен Крикорян. Най-напред, с встъпителни думи за „добре дошли“ се обърна към гостите Негово Високопреподобие архимандрит Сионий, след което Негово Всеблагоевество протойерей Кусан Хадавян изнесе кратък доклад за основните характеристики на Арменската апостолическа църква и изтъкна, че паметта на св. свещеномъченик Григорий, великия просветител на Армения, се чества (30 септември) и от Българската православна църква. Сред гостите бяха и хористките от хора към арменската църква „Св. Богородица“ в София, които изпълниха концерт от чудесни църковни песнопения под диригентството на г-жа Арпине Пилигян и със солистка г-жа Мари Басмаджян. Заключително слово произнесе архимандрит Сионий изтъквайки, че подобни срещи обогатяват познанията на семинаристите и допринасят за възпитаването им в дух на братолюбие и мир. В срещата взеха участие и протойерей Николай Георгиев, председател на църквата „Св. вмчк Димитър“ в столичния квартал „Хаджи Димитър“ и дякон Лука Наплатанов.

В ранното утро на **24 май**, денят на Българската просвета и култура, и на славянската писменост, възпитаниците на Софийската духовна семинария, по традиция се отправиха към Патриаршеската катедрала „Св.

Семинаристи, начело на литийното шествие от храм „Св. Александър Невски“ до паметника на св. св. Кирил и Методий

Александър Невски“ за да вземат молитвено участие в празничното богослужение. Тържествената св. Литургия бе отслужена от Негово Преосвещенство Знеполски епископ Николай, викарий на Софийския митрополит, в съслужение с архим. Наум, гл. секретар на Св. Синод и председател на църковното настоятелство на храма, архим. Йоан, протосингел на Софийска митрополия и други духовници. След това Негово Светейшество Българският патриарх Максим отслужи празничен благодарствен молебен, в който взеха участие всички присъстващи духовници, включително и ректорът на Софийската духовна семинария архим. Сионий. След богослужението, духовници и миряни се отправиха в литийно шествие към паметника на св. св. Кирил и Методий пред Народната библиотека, начело на което вървяха семинаристите, носейки иконата на светите братя и семинарското знаме. По-късно архим. Сионий и представители на семинарското духовенство присъстваха на тържественото събрание на академичната общност в аулата на СУ „Св. Климент Охридски“.

30 май, Петдесетница в Етрополския манастир „Св. Троица“

пение на клироса участие взеха учениците от III а курс на Софийската духовна семинария, под ръководството на класния им ръководител све-

На **29, 30 и 31 май**, в Етрополския манастир „Св. Троица“, в празничните богослужения за Петдесетница, по покана на изпълняващия длъжността игумен на манастира свещеник Емил Якимов в

щеник Кирил Дидов. Сред официалните гости на празника на манастира бе и директорът на Дирекция „Вероизповедания“ при МС доц. Иван Желев, който също взе участие в клиросното пеене.

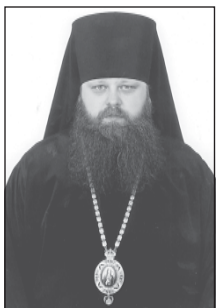
На **2 юни**, на официално посещение в Софийската духовна семинария бе министърът на образованието и науката доц. д-р Игор Дамянов. В 12.30 часа, той бе сърдечно посрещнат пред семинарския храм от Ректора Негово Високопреподобие архимандрит Сионий, семинарското духовенство, учителската колегия, служителите и семинаристите. След това всички влязоха в храма, където семинарският хор изпълни тропара на празника Петдесетница и тропара и кондака на св. Йоан Рилски. В приветственото си слово Негово Високопреподобие архим. Сионий изтъкна, че посещението на просветния министър е радостен факт за Семинарията, тъй като е свидетелство за взаимодействието между Църквата и Държавата и изрази благодарност за грижите, които Просветното министерство полага за семинаристите, обучаващи се да служат за издигането на българския народ. От своя страна министър Дамянов, с нескривано вълнение, ка-

Архимандрит Сионий и министър Игор Дамянов в семинарския храм

за че се чувства щастлив, за това че се намира на такова свято място, каквото е Семинарията и изрази мнение, че контактите между Министерството на образованието и науката и Софийската духовна семинария в бъдеще трябва да се осъществяват по-често. След многолетствие за здраве и успех срещата продължи в Ректората, където семинарското ръководство и министър Дамянов разговаряха по въпроси, отнасящи се до учебния процес в Семинарията.

На **20 юни**, 3 Неделя след Петдесетница, скъпи гости на Софийската духовна семинария бяха Негово Преосвещенство Зарайски епископ Меркурий, викарий на Московската епархия, управ-

Зарайски епископ Меркурий

ляващ патриаршеските енории в САЩ, други руски духовници и посланикът на Русия у нас г-н Анатолий Викторович Потапов. Най-напред те бяха тържествено посрещнати в храма от Негово Високопреподобие архимандрит Сионий, ректор на Семинарията, представители на семинарското духовенство и семинаристи. След това в Ректората, Зарайски епископ Меркурий дари на семинарската библиотека първите, излезли досега, седем тома на многотомната Православна енциклопедия, едно великолепно луксозно издание на Руската православна църква с участието на почти всички поместни църкви-сестри, включително и Българската православна църква. Като специализирано справочно издание, Енциклопедията дава богата информация за двехилядолетната история и съвременното състояние на вселенското Православие, а също така запознава читателите и с други християнски изповедания и нехристиянски религии, както и с научни, културни, политически и социални явления, свързани с религията. Негово Високопреподобие архимандрит Сионий прие с благодарност ценното дарение и определи този акт като още едно ярко свидетелство за традиционното близките контакти между Българската и Руската православни църкви.

в. „Семинарист“

Духовен празник в с. Хераково

На **6 юни**, Петрови заговезни, учениците от I а, I б и II курс на Софийската духовна семинария заедно с отец-ректора Негово Високопреподобие архимандрит Сионий посетихме с. Хераково. Поводът беше въз-

6 юни, Петрови заговезни – освещаване на Кръста край с. Хераково, Софийско

раждането на отдавна забравена традиция, която по-велява да се правят молебени, водосвети и курбани за различни случаи в местността Орозица, недалеч от селото. Възобновяването на традицията стана с освещаването на старинен кръст, подарен на местното население, преди празника, от монашеското братство на Клисурския манастир „Св. св. Кирил и Методий“. Старинният каменен кръст бе осветен от Негово Високопреподобие архим. Сионий в съслужение с дякон Милен Недев от II а паралелен курс, а ние, учениците, участвахме с песнопения под ръководството на нашия преподавател по хорово пеене г-н Калин Кирилов.

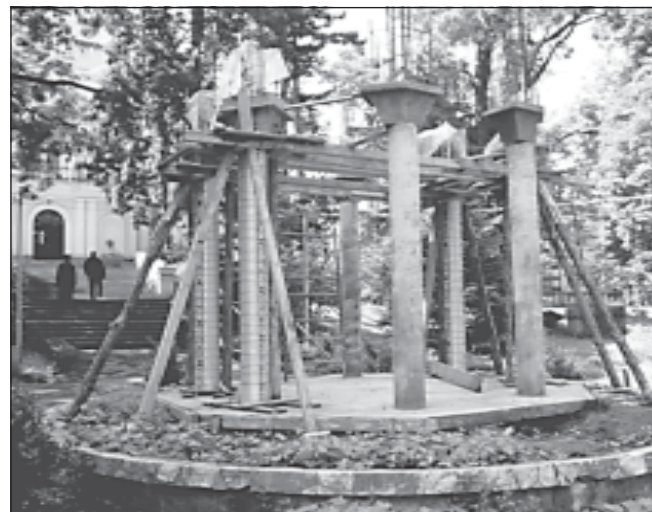
Един от най-старите местни жители дядо Георги ни разказа историята на местността. По време на турското робство в селото се появила чума по животните и те започнали да измират. Тогава на един човек му се присънило, че за да спре болестта трябва в местността Орозица да се издигне кръст. Издигането на кръста станало около Петровден и от тогава всяка година на този празник се почитат кръста на Орозица. По време на Балканската и Първата световна войни традицията била забравена. Тогава, на това място започнали да стават знамения – чрез силата на молитвата двама слепци прогледнали, а когато на това място валил дъжд – постоянно падали светкавици. Затова местните хора решили да възстановят традицията на своите деди.

След освещаването на кръста, празникът в местността Орозица, край с. Хераково, продължи с народни песни и веселие до късно следобяд.

Ангел Воденичаров, I а курс

Обновяване на семинарския парк

Отскоро, в парка на Софийската духовна семинария, пред главния вход на централното семинарско здание, с бързи темпове се съгражда осмоколонна куполна фиала. Думата фиала има гръцки произход и оз-

Изграждане на фиала пред централната сграда на Семинарията

начава чаша, котел, жертвена паница, а също и чашообразен фонтан, в който се извършва ритуалът по освещаване на кръста, поради което тази дума се превежда също и като кръстилница. Фиалата се числи към малките църковни архитектурни форми, които днес не са наложителни, но в миналото, наличието на чешма или малък басейн е било задължително, тъй като по древен еврейски обичай богомолците измивали ръцете си преди да влязат в храма. Ярък образец на фиала е неголямата мраморна кръстилница в българския манастир: „Св. вмчк Георги Зограф“ на Света Гора, която се издига непосредствено до двете църкви в средата на манастирския двор, и в която на Богоявление монасите освещават водата.

Проектът на семинарската фиала е дело на архитект Георги Маринов от фондация „Българи“. Осъществяването на този проект стана, възможно благодарение щедротото дарителство на г-н Армен Хакобян, фондация „Българи“ и семейство Москови, а мраморният кръст, който ще овенчае купола на фиалата е подарен от Мирослав Чапкънов, семинарист от I б курс и неговото семейство.

Старинните котви в семинарския парк

Изпълнител на строежа е фирма „ЕТ Мажор“ с президент инж. Георги Георгиев. За обновяването и разкрояването на семинарския парк допринасят и разположените неотдавна пред централния вход на Семинарията старинни котви и бели каменни блокове и саркофази. Котвите датират от преди 400-500 години, изковани са ръчно и имат височина 4-5 метра. Извадени са от крайбрежните води на гр. Царево, Бургаска област. И тъй като котвата е християнския символ на надеждата, двете интересни находки от Черно море са предоставени на Семинарията от свещеник Стоян Кралев от църквата „Успение Богородично“ на кв. „Василик“ в гр. Царево, а каменните блокове и саркофази по археологически сведения са принадлежали на антични римски постройки в тракийското селище Сердика, днешна София, и са свидетелство за древната история на нашия столичен град.

в. „Семинарист“

Ръкоположение

На **21 май**, празника на св. св. Константин и Елена, в храма „Успение Богородично“ на столичния квартал „Малашевци“, със северен престол, посветен на двамата равноапостолни светци, св. Литургия отслужи Негово Преосвещенство Знеполски епископ Николай. Молитвено участие в богослужението взе Негово Светейшество Българският патриарх и Софийски митрополит Максим. По време на св. Литургия бе ръкоположен в свещенически чин дякон Димитър Иванов Айдаров от II б паралелен курс на Софийската духовна семинария.

в. „Семинарист“

Ученическо творчество

Обещаният наставник

От стр. 1

Ето как описва това събитие св. ев. Лука в книгата Деяния на светите Апостоли: „Когато настана ден Петдесетница, те всички в единомислие бяха заедно. И внезапно биде шум от небето, като че идеше силен вятър, и напълни цялата къща, дето седяха. И явиха им се езици, като че огнени, които се разделяха, и се спряха по един на всекиго от тях. И всички се изпълниха с Дух Светий, и наченаха да говорят на други езици, според както Духът им даваше да изговарят. А в Йерусалим се намираха иудеи, човечеи набожни, от всеки народ под небето. Когато стана тоя шум, събра се много народ и се слиса, защото всеки ги слушаше да приказват на неговия говор... Всички бяха смаяни и в недоумение думаха един другиму: какво ли ще е това? А други се присмиваха и думаха: със сладко вино са се напили.“ (Деян. 2:1-6,12-13) Тогава св. ап. Петър обяснил, че това чудо е изпълнение на едно от древните пророчества. (Иои 2:28) След това ап. Петър говорил за Исуса Христа, Когото иудеите разпнали на кръста, но Бог Го възкресил. След възнесението Си Той изпратил обещанието на Св. Дух на ден Педесетница. В резултат на апостолската проповед в този ден се кръстили и присъединили към Църквата около три хиляди души. Тук действа Бог. Ние не можем да обясним Неговите действия. Божият Свят Дух, Който животвори и преобразява света, може само да се изживее, но не и да се обяснява. Има само един достъп до Него – вярата и любовта.

Петдесетница е рожденият ден на Църквата. Тя съществува вече две хилядолетия. Можем ли да обясним как е станало основаването на Църквата? Да не би тя да е била изградена по хрумването на няколко рибари, които стояли заключени в своя страх? Не човечеи са имали инициативата за основаването на св. Божия Църква. Бог се докоснал до човечите и те заживели вече според вложението в сърцата им Дух Светий.

На петдесетия ден след Възкресението апостолите и посетителите на Йерусалим почувствали, че тяхното всекидневие се променя. Всички почувствали, че в сърцата им

преминава сила, която ги променя. Един вътрешен подтик извел Христовите ученици да излязат и смело да заговорят за Своя Спасител. Това засегнало чудно скритите струни на душите на събралите се. Апостол Петър в случая бил говорител на Божия Дух, Който го изпълвал. Бог е Който променя и разтваря сърцата на хората. Той се намесва в нашия живот – води ни и ни поддържа.

Братя и сестри, сигурно мнозина от нас са изживели влиянието на Светия Дух в своя личен живот. Светият Дух не е някакво опиянение. Когато Бог действа, човек вижда своята слабост и нищета, и сам трябва да се замисли за своето битие и потърси прошка и спасение. Бог не насилва душите със земни склонности и слабости, а иска прошка и решение за нов живот. Докосне ли се до нас словото Божие, трябва да приемем новата насока, която Бог ни сочи и ни избавя от злото. „...Покайте се, и всеки от вас да се кръсти в името на Исуса Христа за прошка на греховете!“ съветва св. ап. Петър / Деян. 2:38/

Но защо ние, които сме кръстени, усещаме толкова малко Божията сила? Може би затова, че сме съвсем малко склонни към покаяние и промяна, и не оставяме Божия Дух да ни ръководи. Мислим, че можем да устройваме всичко сами. Където се чувстваша ръководството на Божия Дух настава пренагласа на живота, както се настройва един разстроен инструмент за да издава приятни тонове. Божият Дух събира хората и те постоянстват в учението на апостолите, в общуването, в хлеболомението и в молитвите. /Деян. 2:42/ Те се събират, независимо от образование, социално положение и възраст, и пребъдват в името на Христа в Неговата Църква.

Ето, това е причината за нашата голяма радост в днешния ден: Бог не е изоставил хората. Той бди не само над живота на отделната личност, но се грижи за спасението на всички. Петдесетница с преславните неща, които видели хората в Йерусалим е ден, в който Сам Бог ни казва: Не бойте се! Вие не сте сами! „Аз съм с вас през всички дни до свършека на света.“ (Мат. 28:20) Амин!

Светлин НИКОЛОВ,
IV а курс

Възпитаници на Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“ – випуск 2004

Семинаристите от петгодишния редовен курс 1999 – 2004 г.

V а курс

с класен ръководител г-н Любчо Средков

АЛЕКСАНДЪР ВАСИЛЕВ ВЛАДИМИРОВ, род. 20.08.1984г. в гр. София, жив. гр. София, Софийска епархия; **БЛАГОВЕСТ ВАСИЛЕВ МАРЧЕВ**, род. 26.04.1984г. в гр. Добрич, жив. гр. Добрич, Варненска еп.; **ВАСИЛИЙ ИВАНОВИЧ БАКЪРДЖИЕВ**, род. 24.02.1985г. в гр. Черкаси, Украйна, жив. гр. София, Софийска еп.;

Май 2004 г. Архим. Сионий и йером. Поликarp със семинаристите от V а и V б курс

ВИКТОР ПЛАМЕНОВ ЛИНКОВ, род. 20.08.1985г. в гр. Плевен, жив. гр. Гулянци, Великотърновска еп.; **ГЕОРГИ КРАСИМИРОВ ПЕТРОВ**, род. 10.06.1985г. в гр. Велико Търново, жив. гр. Крумовград, Пловдивска еп.; **ДЕСИСЛАВ ХРИСТОВ ЙОВЧЕВ**, род. 29.12.1982 г. в гр. Силистра, жив. гр. Силистра, Доростолска еп.; **ЗЛАТКО ВАСЕВ ГОЦЕВСКИ**, род. 8.10.1979г. в Берово, Македония, жив. гр. Струмица, Македония; **ЙОРДАН ВЛАДИМИРОВ ВЛАДОВ**, род. 13.10.1983г. в гр. София, жив. гр. София, Софийска еп.; **МИРОСЛАВ ДИМИТРОВ МЛАДЕНОВ**, род. 19.02.1985г. в гр. София, жив. с. Локорско, Софийско, Софийска еп.; **Йеромонах НЕКТАРИЙ (НИКОЛАЙ ГЕОРГИЕВ ПЕТРОВ)**, род. 16.08.1979г. в гр. Добрич, жив. Гложенския м-р „Св. вмчк Георги Победоносец“, Ловчанска еп.; **НИКОЛАЙ БОРИСОВ ГРАМЧЕВ**, род. 13.06.1985г. в гр. София, жив. гр. София, Софийска еп.; **ПАНТАЛЕЙ МЛАДЕНОВ СИНИГЕРСКИ**, род. 16.08.1985г. в гр. Белковица, жив. гр. Берковица, Видинска еп.; **ПЛАМЕН ДИМИТРОВ КОСТОВ**, род. 7. 03. 1984г. в гр. Свиленград, жив. с. Бисер, Хасковско, Старозагорска еп.; **СТОЯН АТАНАСОВ СТОЯНОВ**, род. 26.10.1985г. в гр. Пазарджик, жив. гр. Стрелча, Пловдивска еп.; **ТОДОР АНГЕЛОВ КОСТОВ**, род. 2.09.1985г. в гр. Хаджидимово, жив. гр. Хаджидимово, Неврокопска еп.; **ТОМА НИКОЛА БЕЛО**, род. 20.09.1984г. в с. Връбник, обл. Корча, Албания, жив. с. Връбник, общ. Билища, обл. Корча, Корчанска еп.; **ЦВЕТΟΣЛАВ ИВАНОВ АСПАРУХОВ**, род. 14.08.1985г. в гр. Враца, жив. с. Ракево, Врачанско, Врачанска епархия.

V б курс

с класен ръководител г-н Андрей Касабов

АЛЕКСАНДЪР ДИМИТРОВ ДЕРИВОЛКОВ, род. 4.10.1984г. в гр. Тараклия, Молдова, жив. гр. Тараклия, Молдова, Кагулско-Лопушанска епархия; **АЛЕКСАНДЪР ПЕТРОВ КИРОВ**, род. 19.01.1985г. в гр. Тараклия, Молдова, жив. гр. Тараклия, Молдова, Кагулско-Лопушанска еп.;

Май 2004 г. Семинаристите от V а и V б курс с преподаватели и гости в Търновската стая

АФАНАСИЙ ФЬОДОРОВИЧ ДРАГАНОВ, род. 27.06.1984г. в гр. Павлодар, Казахстан, жив. гр. Тараклия, Молдова, Кагулско-Лопушанска еп.; **БОРИСЛАВ НЕДЕЛЧЕВ МИХОВ**, род. 3.04.1985г. в гр. Петрич, жив. с. Беласица, Благоевградско, Неврокопска еп.; **ВАСИЛ ВАСИЛЕВ ТАТАРЛЪ**, род. 8.08.1984г. в гр. Тараклия Молдова, жив. гр. Тараклия, Молдова, Кагулско- Лопушанска еп.; **ВАСИЛ НИКОЛАЕВ ТАНЕВ**, род. 27.06.1984г. в гр. София, жив. гр. София, Софийска еп.; **ВЛАДИМИР ВЛАДИМИРОВ ВЛАДОВ**, род. 23.04.1985г. в гр. София, жив. гр. София, Софийска еп.; **ГЕОРГИ ВАСИЛЕВ КРЯСКОВ**, род. 20.08.1984г. в гр. Тараклия, Молдова, жив. гр. Тараклия, Молдова, Кагулско-Лопушанска еп.; **ГЕОРГИ КИРИЛОВ КИРОВ**, род. 30.05.1985г. в гр. Хаджидимово, жив. гр. Хаджидимово, Неврокопска еп.; **ГЕОРГИ ЮРИЕВИЧ ЧЕВДАР**, род. 18.04.1984г. в гр. Тараклия, Молдова, жив. гр. Кайраклия, Молдова, Кагулско-Лопушанска еп.; **ДИМИТЪР ИВАНОВ ПАНИЧЕРСКИ**, род. 10.08.1984г. в гр. Новобурейск, Амурска област, Русия, жив. в гр. Тараклия, Молдова, Кагул.-Лопушанска еп.; **ДИМИТЪР СТОЙНОВ СТОЙНОВ**, род. 9.02.1985г. в гр. София, жив. гр. София, Софийска еп.; **ЕДГАР ИВАНОВ ВОИНСКИ**, род. 22.04.1985г. в гр. Тараклия, Молдова, жив. гр. Тараклия, Молдова, Кагулско- Лопушанска еп.; **ЕММИЛ ЦВЕТАНОВ ПЪРВАНОВ**, род. 18.07.1985г. в гр. Годеч, жив. гр. Годеч, Софийско, Софийска еп.; **ИЛИЯН СТОЯНОВ РАЙНОВ**, род. 27.08.1984г. в гр. Добрич, жив. гр. Добрич, Варненска еп.; **МЛАДЕН КОСТАДИНОВ ДОБРЕВ**, род. 5.10.1985г. в гр. Чирпан, жив. гр. Чирпан, Старозагорска еп.; **СТАНИСЛАВ ДАМЯНОВ СИМЕОНОВ**, род. 11.06.1984г. в гр. София, жив. гр. София, Софийска еп.; **ТОДОР ЛЮБЕНОВ НИКОЛОВ**, род. 6.04.1984г. в гр. Рила, Софийско, жив. с. Пороминово, Софийско, Софийска епархия.

Семинаристите от двегодишния паралелен курс 2002 – 2004 г.

II а паралелен курс

с класен ръководител г-н Васил Петраков

АЛЕКСАНДЪР АНТОНОВ КОСТОВ, род. 18.07.1966г. в гр. Казанлък, жив. гр. Казанлък, Старозагорска епархия; **дякон АТАНАС (Наско) ДОБРЕВ АТАНАСОВ**, род. 29.07.1961г. в гр. Елин Пелин, обл. София, жив. гр. Пловдив, Пловдивска еп.; **БОРИСЛАВ НИКОЛАЕВ МАРЧЕВ**, род. 22.05.1976г. в гр. Карлово, жив. гр. Карлово, Пловдивска еп.; **ВАЛЕНТИН ГЕОРГИЕВ РУСЕВ**, род. 18.05.1972г. в гр. Бургас, жив. гр. Бургас, Сливенска еп.; **ВЕНЦИСЛАВ ИЛИЕВ АТАНАСОВ**, род. 10.01. 1984г. в с. Червен бряг, Кюстендилско, жив. с. Червен бряг, Кюстендилско, Софийска еп.; **ГЕНАДИ ВИТОВ ГЕНАДИЕВ**, род. 22.01.1962г. в гр. Лом, обл. Монтана, жив. гр. Кюстендил, Софийска еп.; **ДИМИТЪР МАНЧЕВ МАНЧЕВ**, род. 2.03.1979г. в гр. Пловдив, жив. гр. Пазарджик, Пловдивска еп.; **ДИМИТЪР ПЕТРОВ ЛЕВОВ**, род. 8.03.1978г. в гр. София, жив. гр. Пловдив, Пловдивска еп.; **дякон ЕВГЕНИЙ ПЕТКОВ ПЕТКОВ**, род. 23.02. 1955г. в с. Садовец, Плевенско, жив. гр. Пловдив, Пловдивска еп.; **ИВАН КОСТАДИНОВ ЛЮБЕНОВ**, род. 29.10.1982г. в гр. Габрово, жив. гр. Трявна, обл. Габрово, Великотърновска еп.; **ИВАН КАЛЕВ СТОЯНОВ**, род. 9.10.1956г. в с. Каравелово, Бургаско, жив. гр. Бургас, Сливенска еп.; **йеромонах ЙОАН (ЙОРДАН ПАУНОВ ВЕЛЕВ)**, род. 7.04.1954г. в с. Радилово, Пазарджишко, жив. Кукленски манастир „Св. св. Козма и Дамин“, обл. Пловдив, Пловдивска еп.; **КИРИЛ АНЮТОВ ДИМИТРОВ**, род. 23.09.1979г. в гр. София, жив. гр. София, Софийска еп.; **КРАСИ ТОДОРОВ АНГЕЛОВ**, род. 8.02.1981г. в гр. София, жив. гр. Нови Искър, обл. Софийска, Софийска еп.; **МАРИН ЙОРДАНОВ ПЕТРОВ**, род. 1.07.1948г. в с. Босна, Силистренско, жив. гр. Балчик, Варненска еп.; **дякон МИЛЕН ВЕСЕЛИНОВ НЕДЕВ**, род. 17.05.1956г. в с. Градище, Плевенско, жив. гр. Пловдив, Пловдивска еп.; **ПАВЕЛ АПОСТОЛОВ МАРУДОВ**, род. 19.06.1974г. в гр. Пловдив, жив. с. Катунца, Пловдивско, Пловдивска еп.; **ПЕТЪР БОЯНОВ АЛЕКСАНДРОВ**, род. 2.10.1975г. в гр. София, жив. с. Доброславци, Софийско, Софийска еп.; **СТАНИСЛАВ ВАСИЛЕВ КОСТАДИНОВ**, род. 29.09.1967г. в гр. Ямбол, жив. гр. Ямбол, Сливенска епархия.

Юни 2004 г. Курсистите от II а и II б паралелни курса, заедно със свои преподаватели

II б паралелен курс

с класен ръководител г-н Симеон Тодоров

АНГЕЛ АСЕНОВ КОСТОВ, род. 8.11.1983г. в гр. Сандански, жив. с. Микрево, Благоевградско, Неврокопска епархия; **ВАЛЕНТИН СТОЙНЕВ ВУКОВСКИ**, род. 16.02.1963г. в гр. Кюстендил, жив. гр. Кюстендил, Софийска еп.; **ВЕСКО ГЕНЧЕВ АПОСТОЛОВ**, род. 18.03.1984г. в гр. Ямбол, жив. с. Поляна, Ямболско, Сливенска еп.; **свещеник ДИМИТЪР ИВАНОВ АЙДАРОВ**, род. 1.12.1953г. в с. Сапарево, Кюстендилско, жив. с. Сапарево, Кюстендилско, Софийска еп.; **ДОБРИН ЦВЯТКОВ ХРИСТОВ**, род. 18.02.1976г. в гр. София, жив. гр. София, Софийска еп.; **ЖИВКО КУРТЕВ ВЕЛИКОВ** род. 2.06.1981г. в гр. Варна, жив. гр. Варна, Варненска еп.; **ИЛИЯН НИКОЛОВ ЯНКОВ**, род. 11.04.1961г. в гр. София, жив. гр. София, Софийска еп.; **КОЛЮ КОЛЕВ ГЕОРГИЕВ**, род. 3.08.1970г. в с. Орляк, Добричко, жив. с. Жегларци, Добричко, Русенска еп.; **дякон КОСТАДИН ГЕОРГИЕВ КОСТАДИНОВ**, род. 22.11.1960г. в с. Избегли, Пловдивско, жив. гр. Асеновград, Пловдивска еп.; **дякон ЛУКА (Любомир) ВЕНЧО НАПЛАТАНОВ**, род. 27.04.1960г. в гр. София, жив. гр. София, Софийска еп.; **НИКОЛАЙ ЯНЕВ АРНАУДОВ**, род. 1.05.1969г. в гр. Сандански, жив. гр. Сандански, Неврокопска еп.; **ПЕНЬО ВЕСЕЛИНОВ ЛАЗАРОВ**, род. 16.09.1983г. в гр. Монтана, жив. гр. Берковица, обл. Монтана, Видинска еп.; **СТАНИСЛАВ МАНЕВ ИВАНОВ**, род. 10.04.1978г. в гр. Русе, жив. гр. Русе, Русенска еп.; **СТЕФАН ИЛИЕВ ПАНЧЕВ**, род. 17.08.1942г. в гр. Тутракан, жив. м-р „Св. Марина“, с. Каран Върбовка, Русенско, Русенска еп.; **СТЕФАН РАДЕВ ЙОРДАНОВ**, род. 19.09.1948г. в гр. Ямбол, жив. гр. Ямбол, Сливенска еп.; **СТОЯН ИВАНОВ КРУШАРСКИ**, род. 13.06.1945г. в с. Говедарци, Софийско, жив. гр. София, Софийска еп.; **ТОДОР МАРИНОВ ТОДОРОВ**, род. 23.04.1973г. в гр. Добрич, жив. с. Стожер, Варненско, Варненска еп.; **ТОДОР МИРЕВ ТОДОРОВ**, род. 10.02.1970г. в гр. Варна, жив. гр. Варна, Варненска епархия.

Фотоалбум „100 години Софийска духовна семинария“

Тържествен марш преди връчване на дипломите на семинаристите от випуск 1960 г.

Огледало с памет

Рилския, Бачковския, Троянския, Осиковския (7-те престола) и др. Заедно с преподавателите, тогава ние навлизахме в една сакрална духовна атмосфера, която присъстваше в тези духовни обители на българската нация и за първи път се докосвахме до най-божествените чудотворни икони в храмовете, за да получим благословение и утеха. Още от тогава в нас останаха трайни спомени от богатата съкровищница на църковното изобразително изкуство – икони, стенописи, дърворезба, спомени, които и до днес са живи, защото бяхме заедно – аз и моите съученици, приятели с които пет години делихме хляба, леглото и ученическите неволи в Черепиш.

Снимки, снимки, снимки, които образно припомнят и последните дни при дипломирането ни в Семинарията. В стройни редици всички курсове минавахме пред преподавателите и ректора на Семинарията – епископ Техон. Носейки тържествено знамето на това духовно училище, всеки от нас, вече дипломник с тре-

перещи ръце поемаше документа от ректора, удостоверяващ завършването на Семинарията, документ, който отразяваше резултатите от нашето петгодишно старание в това прекрасно кътче в Искърския пролом, близо до Черепишкия манастир, тази благословена духовна семинария.

Проф. Михаил ЕНЕВ

Семинаристи на поклонническо пътуване до Рилския манастир през 1960 г.

Определението „Огледало с памет“ на известния английски фотограф Уилям Хенри Фокс Талбог, живял в началото на XIX в., за откритието на фотографията, остава и днес най-точното определение на феномена фотографска снимка.

Фотоснимките правени от мен преди повече от четиридесет години в Черепиш, като ученик в Софийската духовна се-

минария, ме връщат в едни от най-щастливите години на моя живот. Като запален фотолобител в Семинарията не оставях малката си фотокамера нито за миг и запечатвах едни от най-интересните моменти от живота на семинаристите и най-вече на моя курс.

Спомените ме връщат в онези топли майски дни, когато правехме екскурзии до красивите манастири в страната –

Обогатени с духовни сили и исторически знания

На 28 май т.г. учениците от III а клас, водени от класния ръководител свещ. Кирил Дидов заминахме на екскурзия в Ловчанска епархия. Най-напред посетихме Гложенския манастир „Св. вмчк Георги Победоносец“, основан през VIII в. Според преданието, основател на манастира е киевският княз Глож, който, избягвайки татарските нашествия в Русия, се заселил тук с благоволенieto на Асеневици. Между старинните паметници, съхранени в манастира са киевско

евангелие от XVI – XVII в. и икона на св. Георги, донесена от княз Глож.

След Гложенския манастир се отправихме към Чекотинския манастир „Св. Архангел Михаил“, а от там към Врачешката света обител „Св. 40 мъченици“. Тук към 18 ч. започва вечернята, която отслужи о. Кирил Дидов, а ние пяхме на клироса. След това потеглихме към Правешкия манастир „Св. Теодор Тирон“, където ни посрещна единственият обитател на манастира йеромонах Йоан. След кратка почивка отпътувах-

ме за Етрополския манастир „Св. Троица“, в който останахме до края на нашата екскурзия. В Етрополския манастир са работели видни книжовници, калиграфи и художници. Манастирската библиотека е била истинска съкровищница от ръкописни църковни книги, голяма част от които днес се съхраняват в Народната библиотека.

Нашето пребиваване в Етрополския манастир съвпадна с големи църковен празник Петдесетница и ние взехме участие с пеене на клироса по вре-

Поклонническо пътуване на ученици от III а клас с о. Кирил Дидов в Етрополския манастир, 2004 г.

ме на всичките богослужения. Тази вълнуваща екскурзия до знатите обители на Ловчанска епархия ни даде много духовни сили и

познания за нашето славно историческо минало.

Христо КОСТОВ
и Атанас ЛАЗАРОВ,
III а курс

Ученическо творчество

Православният възглед за...

От стр. 1

Не се е появило едното по-рано от другото – нито душата – по-рано от тялото, нито обратното, за да не дойде човекът в разногласие със самия себе си, различае от временното различие“.

Щом от всяка телесна клетка може да се развие човешки зародиш, очевидно във всяка човешка клетка се съдържат и нещо, от което да се образува душата на зародиша. Задействането на програмата за развитието на зародиша е възможно само ако то води до задействането и на някакъв механизъм за образуването и на душата му. В противен случай, клетката само щеше да се дели, без да образува зародиш, защото той не може да живее като отделен човешки организъм, без да има своя душа. Друго богословско заблуждение е, че при клонирането не се предава по наследство първородният грях. В стремежа си да защити догмата за непорочното зачатие на св. Богородица, католическата църква учи, че при зачеването, душата не се ражда от душите на родителите, а Бог я сътворява от нищо. При това положение е логично

първородният грях изоблича да не се предава по наследство. Католиците обаче смятат, че той все пак се наследява и причината за това е половата възбуда на родителите при зачеването. Клонирането не е свързано с половата възбуда и от учението на католиците следва, че клонингите би трябвало да нямат в себе си първородния грях и да не се нуждаят от изкупление. Излиза, че клонирането е вид изкупление без Христа, а получените клонинги трябва да са свръхчовеци, неповредени от първородния грях, които могат да се спасят само със свои сили, без Христос, Църквата и тайнствата. Сектата, в която се роди първото клонирано бебе, се занимава с подобни експерименти, защото последователите ѝ вярват, че клонингите са безсмъртни и чрез клонирането искат да постигнат безсмъртието и вечен живот на земята, което всъщност е подмяна на изкупителното дело на Христа. Други хора смятат, че чрез клонирането ще се получат получовеци, които няма да носят в себе си Божия образ и ще могат да бъдат манипулирани. От православното учение

следва, че душата на клононга трябва да се роди от тази на родителите му и да наследи от него и Божия образ, и първородния грях, а духовните си качества да получи направо от Бога. Православната Църква категорично отхвърля възможността да съществуват свръхчовеци или получовеци. Едно същество, за да бъде членове на Църквата и носещо човешки геном може да съществува само ако е човек в пълния смисъл на думата.

Клонингите могат да бъдат увредени генетично, но не и духовно. Те или ще са нормални и здрави хора, или ще имат генетично заболяване. Уродливите и генетично увредени хора могат да бъдат или физически и душевно здрави, но не можещи да имат нормални деца, или инвалиди, болни само телесно, или умствено недоразвити, или психично болни. Телесно увредените могат да бъдат пълноценни членове на Църквата, а умствено недоразвитите разсъждават като деца и възприемат истините на вярата, ако те им се обясняват просто и с нагледни примери. Когато вярата им премине от ума в сърцето, слабоумието с

нищо не може да попречи на тяхното духовно развитие. Колкото до напълно невменяемите, над тях е достатъчно да се извършат свето кръщение и миропомазване и да им се дава причастие, ако това е възможно. Всички генетично увредени хора носят в себе си безсмъртна душа, сътворена по Божий образ и могат да бъдат членове на Църквата, а ако са вмениями, да водят и пълноценен духовен живот. Но дори и при невменяемите, генетичните увреждания са телесен недъг, а не духовен и дори и косвено да засягат душата, напълно изчезват със смъртта на тялото. В задгробния свят няма недъгави, маълумни и невменяеми. Тези проблеми съществуват само в земния живот. Затова животът на генетично увредените зародиши е равен по стойност на този на нормалните и убиването им чрез аборт е убийство в пълния смисъл на думата и не може да бъде оправдано с нищо.

Освен за зачеването на получовеци, свръхчовеци, диктатори или гении, учените използват клонирането и за получаване на зародиши, от които да се вземат т.нар.

стволови клетки. Те се използват за получаването на различни тъкани и органи за трансплантация. С тази цел беше осъществено и първото клониране на човешки зародиш през 2001 г. Вземането на тези клетки обаче уврежда зародиша неоправимо и лекарите го убиват. От православна гледна точка, това е зачеване на деца с цел да бъдат убити, за да се използват органите им за трансплантации. Каквито и да са подбудите за клонирането на хора, то винаги води до множество аборт на увредени зародиши и до раждането на деца, лишени от семейна среда и нормални родителски грижи. Във всички случаи, клонирането е несъвместимо с православния църковен брак, а и по принцип всяко изкуствено зачеване е свързано с множество аборт. Затова православните съпрузи, които страдат от безплодие, могат да се сдобият с деца единствено като осиновят сираци. Всякакви други решения на проблема са несъвместими с основни изисквания на православната християнска нравственост.

Димитър ЛЕВОВ,
II а паралелен курс

Ловът на реликви в епохата на Кръстоносните походи (XI – XIII в.)

Продължение от миналия брой

Създаването на нови латински държавни формирования в Светите земи, привличало множество пилигрими, желаещи да се поклонят пред старозаветните и евангелските места и светини. Култът към християнските светини, но и ловът на свети реликви се развивали паралелно и добивали все по-сериозни измерения. „Кипърската хроника“ на Леонтий Махера свидетелства, че в края на XII в. именно светите реликви, намиращи се в Кипър, както и близостта на острова до Йерусалим, били причините, които накарали множество латински семейства да се заселят там.

Италианските морски републики Генуа и Венеция също се впуснали в преследването и издирването на християнски светини из новите латински държави в Близкия Изток. Според разказа на Ги-йом от Тир, през 1101г. кръстоносците намерили в една джамия в гр. Цезаряя smaragdovo зелен съд, за който се предполагало, че бил използван от Христос и Новите апостоли по време на Тайната вечеря. Потирът бил продаден за огромна сума на генуезците, които го отнесли като най-скъпоценна реликва. Вечните съперници на Генуа – венецианците не оставали безучастни свидетели на изгодите от кръстоносните начинания. През 1122г. една венецианска кръстоносна флотилия се отправила към Палестина, в помощ на Йерусалимското кралство във водената от него война със сарацините. Две години по-късно, при завръщането си към Венеция, италианските кръстоносци задигнали мощите на св. Изидор от една черква на о-в Хиос и ги прибавили към своята колекция от реликви, която прославяла града на св. Марко.

През пролетта на 1204 г., на 13 април Константинопол бил превзет, опожарен и разграбен от ридарите на Четвъртия кръстоносен поход. При това опустошение множество безценни съкровища били унищожени и похитени – сред тях и редица свещени реликви. Измежду скъпоценните светини на Византия, които кръстоносците откраднали, били: части от Христовия кръст, Трънения венец, Плащаницата, Светите гвоздеи, каменен къс от Гроба Господен, части от мощите на св. Йоан Кръстител, св. Йоан Златоуст и др. Хронистът на похода Робер дьо Клари разказва, че в една от черквите на превзетия от маркиз Бонифас дьо Монфера дворец Буколеон, а именно в „Св. Богородица от Фарос“ кръстоносците открили: „... две парчета от Честния кръст с дебелината на човешки крак и дълги около половин аршин. Намерихме и желязното острие на копие – продължава хронистът, – с което нашия Господ е бил пронизан, както и двата гвоздеа, с които са били приковани ръцете и краката Му; намерихме също и кристален съд с Неговата кръв; намерихме и туниката, с която е бил облечен, и която Му взели, когато Го отвеждали към Голгота; намерихме и благословения трънен венец, с който Го коронисали, той е от морски тръни, остри като обушарско шило.“ Към всичките тези ценни реликви хронистът добавя и дрехата на св. Богородица и главата на св. Йоан Кръстител.

Разграбването на града от кръстоносците не подминало и църквата „Св. Апостоли“, където според разказа на Робер дьо Клари бил открит мраморния стълб, на който бил привързан Исус Христос преди да бъде поведен към Разпятието. Там били намерени също и гробниците на св. император Константин и св. Елена, както и мощите на някои други светци, сред които вероятно и тези на св. ап. Андрей, св. Лука и св. Тимотей.

По време на Латинската империя, през 1257 г., в избухналата венецианско-българска война, както свидетелства един венециански аноним от XIII в., италианските кръстоносци превзели град Месемврия, от чийто катедрален храм „Св.София“ задигнали мощите на св. Теодор Стратилат, както и части от мощите на св.ап. Андрей, св. ап. Вартоломей и множество други реликви.

Пренасянето на свети реликви от Сирия, Палестина и Византия в Западна Европа имало своите последици – създавани били нови поклоннически центрове, които от своя страна се превръщали във влиятелни религиозни, политически и икономически средища. Но за истинските християни както на Изток, така и на Запад, както в миналото, така и днес търсенето, откриването и съхраняването на свети реликви и скъпоценни духовни съкровища се е осъществявало винаги в храма на сърцето, а светото поклонничество – в посока към Небесния Йерусалим.

Калин ЙОРДАНОВ,
зам. председател

на сдружението „Средновековно общество в България“